

se strany výkonného orgánu. Právě-li pak zákon, že vydražitel musí vydražené věci ihned převzít, chtěl tím jen vyjádřit, že na vydražitele od okamžiku příklepu a zaplacení nejvyššího podání přechází nebezpečí a že se musí sám starati o vydražené věci jako jejich vlastník. Dovolatel také ihned vydražené věci převzal, neboť s nimi po dotčeném prohlášení výkonného orgánu disponoval tím, že prohlásil, že je zatím nechá s dovolením povinného na místě, kde doposud byly. Toto opatření dovolatelovo bylo již jen výronem jeho vlastnického práva k vydraženým věcem nabytého a nelze z opatření toho naopak dovozovati, že nedošlo k převzetí věci dovolatelem, pokud se týče k nabytí vlastnictví k nim. Ježto postup při dražbě vyhovoval předpisu § 278, odst. 2, ex. ř., nabyt dovolatel, u něhož jednání na oko prokázáno nebylo, k vylučovaným věcem shora uvedeným postupem vlastnického práva.

Čís. 17286.

Lhůta k podání návrhu na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení jest lhůta formálního práva a platí o ní předpis § 89, odst. 1, zák. o org. soud.

(Rozh. ze dne 2. května 1939, R I 175/39.)

Rekursní soud zamítl návrh na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení podaný vyrovnacímu soudu dlužnicí na poštu dne 31. prosince 1938, poněvadž návrh došel na vyrovnací soud až dne 1. ledna 1939 a tudíž po lhůtě ve smyslu § 2 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 55/1938 Sb. z. a n. **Z d ů v o d ů r e k u r s n í h o s o u d u:** Lhůta § 2 zemědělského vyrovnacího řízení ve znění vlád. nař. č. 55/1938 Sb. z. a n. je lhůtou konečnou, do níž nejpozději musí dojít návrh na zahájení řízení na vyrovnací soud. Nejde tu o lhůtu zákonnou nebo soudcovskou dle civilního řádu soudního, nýbrž o lhůtu práva hmotného a proto ustanovení § 89 zák. o organisaci soudů nelze tu použít. Poněvadž návrh došel na vyrovnací soud až 1. ledna 1939, nebylo lze na základě něho zemědělské vyrovnací řízení zahájit.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právní názor rekursního soudu není správný. O lhůtě k návrhu na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení bylo původně ustanoveno v § 2 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., že zemědělci mohou do 30. září 1936 navrhnouti, aby bylo zahájeno vyrovnací řízení podle tohoto nařízení (zemědělské vyrovnací řízení). Toto ustanovení zůstalo v platnosti a jen lhůta byla postupně nahrazována jinou, naposledy podle čl. I zák. č. 55/1938 Sb. z. a n. lhůtou do 31. prosince 1938. Jestliže podle toho jest tato lhůta určena k podání návrhu na zahájení země-

dělského vyrovnacího řízení, je zřejmé, že jde o lhůtu práva formálního. Podle § 89, odst. 1, zák. o org. s. se dni poštovní dopravy nevčítají do lhůty při lhůtách zákonných a soudcovských, jež jsou dány straně v občanských právních věcech k podání vyjádření a návrhů, zadání písemných podání nebo k převzetí jiných úkonů, týkajících se soudního řízení. O takovou zákonnou lhůtu jde v souzeném případě a platí tedy o ní tento předpis § 89 zák. o soudní organizaci, který mluví povšechně o úkonech týkajících se soudního řízení a nijak není omezen na úkony týkající se řízení sporného (srov. plen. rozh. pod č. 10807 Sb. n. s.). Podle § 3 vlád. nař. čís. 76/1936 Sb. z. a n. a § 70 vyr. ř. jest tohoto předpisu — společně s §§ 125, 126 c ř. s. — použití i v zemědělském vyrovnacím řízení, ježto konkursní řád o počítání lhůty nemá zvláštního předpisu (§ 191 konk. ř. úsudkem z opaku). Návrh dlužnice na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení byl podán na poštu dne 31. prosince 1938 a byla tudíž lhůta podle předpisů svrchu uvedených zachována.

Čís. 17287.

Pod ustanovení § 1330 obč. zák. patří za podmínek tam uvedených i užívání neurčitých a obojetných výrazů, které pravý stav věci nevystihují nebo zkreslují.

Redaktor nemůže se civilněprávní odpovědnosti zprostiti tvrzením, že článek nečetl nebo že spoléhal na informátora.

(Rozh. ze dne 2. května 1939, Rv I 216/39.)

Žalující strana se mimo jiné domáhá výroku, že žalovaný Josef Š. jako vydavatel a nakladatel časopisu R. P. jest povinen odvolati svoje obvinění, uveřejněná v periodickém časopise R. P. ze dne 25. prosince 1937 č. 301 na straně 6 v článku »20 Kč za šichtu na B. . . dole v R.« toho obsahu, že žalující strana vozí nanejvýše své dělníky zmrzačené do nemocnice, že obvyklým zjevem jsou případy, že horník za těžkou celodenní dřinu vydělá 20 Kč za šichtu a že horníci na dole jsou nespokojeni. Prv ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Jest zkoumati, zda se žalující straně podařilo prokázati, že jest nepravdivé tvrzení článku o tom, že obvyklým zjevem jsou případy, že horník za těžkou celodenní dřinu vydělá 20 Kč za šichtu. Zjištěno bylo, že mzda havířů na dole žalobkyně »T.« jest úkolová dle vyrubaného množství uhlí, že mzdové sazby jsou tak odstupňovány, že každý havíř vydělá při normální průměrné pracovitosti a zdatnosti stejně jako každý ostatní stejné jakosti, třebaže pracuje za výhodnějších podmínek a že při tom dostává horník minimálně 20 Kč za šichtu a že v prosinci 1937 vydělávali horníci asi 28 Kč za 8hodinovou šichtu a že maximální výdělký činí až 60 Kč. Tyto skutkové okolnosti však neodůvodňují podle názoru odvolacího soudu při jejich